

Přemysl Tvrdý

Ono to není jen tak, mít rodiče milovníky historie. – pomyslela si. Seděla na zadní sedačce auta a znuděně se dívala z okénka. Už zase jeli na nějaký výlet. Tentokrát to snad měl být hrad nějakého přemyslovského levobočka, nebo co. Nijak ji to nezajímalo. Z kapsy vyndala mobil a posílala kamarádkám zoufalé SMSky. Zrovna teď začala ta oslava, na kterou ji pozvaly.

Ze zaparkovaného auta vystoupila jako poslední. Netvářila se nijak nadšeně. Kdyby ji radši nechali venku a netahali ji na nějakou sáhodlouhou prohlídku hradu, byla by mnohem spokojenější. Vzala si s sebou i notebook, mohla by se v pohodě podívat na Face, nebo si zahrát nějakou hru...

Rychle si zkontrolovala jestli v autě nenechala mobil. Byla to její jediná záchrana. Věděla moc dobře, že kdyby ho tam zapomněla, rodiče by auto rozhodně neodemykali. Proč taky? Podle nich to byla zbytečnost, která na prohlídce neměla co dělat. Vždyť s tím akorát jenom rušila!

Spojeně přikývla. Byl na svém místě v kapse kalhot. Odhodlaně vykročila k bráně hradu. Teď byla dokonale připravená tu nudu nějak vydržet.

Při placení vstupného obrátila oči v sloup. Za tu cenu by si klidně mohla pořídit... Zauvažovala. No, za těch 30 korun, co platila jako student, asi nic moc, ale za 150, co je stálo vstupné pro všechny... Určitě by se něco našlo. O tom nepochybovala. Jako by jejím rodičům nestačily dokumenty, na které pořád koukají! Pokrčila nad tím rameny.

S hraným zájmem se rozhlížela po nádvoří. Gotika, nebo románský sloh? – ptala se v duchu sama sebe. O čem úča říkala, že má valené klenby a je to starší? Nebo naopak? Je tohle lomený oblouk?! Nebo že by to už byla renesance? Ne, to určitě bude baroko! Vždyť Přemysl Otakar byl současník

Marie Tereze, ne? Musela uznat, že v tom má pořádný guláš. A to mají po prázdninách psát... a sešit má kde? No jasně, kde jinde, než doma? Mávla nad tím rukou. Stejně za ten týden bude mít historie až nad hlavu.

Prohlížela si lidi. Chtěla si vybrat někoho, na jehož úkor se trochu pobaví. Nejlépe nějakého mladého průvodce... Měla osvědčený způsob, jak se snadno a rychle dostat z prohlídky. Jenomže k tomu potřebovala toho mladého průvodce, který tady... Ale ano, tamhle je! Teď zašel do pokladny. A co když to není průvodce? Co když je to jenom kastelán? Zarazila se. Proč by je nemohl provádět právě on?! Vždyť před chvílí přišel s výpravou...

Vždycky to vypadalo stejně. Nejdřív se ji pokoušel všemožně zabavit – třeba vyprávěním pověstí, nebo tajů jednotlivých budov. Většinu z nich uměla nazpaměť. Byly si podobné: záhady obrazů, vyprávění o rytířích... Jen byla jiná jména. Někdy ji lákal na zajímavé okruhy prohlídky, ale pak mu vždycky ruply nervy a vykázal ji na nádvoří... Přesně jak si přála. Jednotlivá dějství obvykle prokládala zvědavými otázkami, aby se pobavila průvodcovými rozpaky. Věděla, že je hrozná potvora, ale pokaždé si to náramně užila. Tak proč by to nemohla zkusit i dneska?!

„Dobrý den, vítám vás na hradě Mlchalovicích, sídle levobočka Václava I.“ Způsobně si vyndala sluchátka mp4ky z uší a když se průvodce odmlčel, zdvořile se zeptala, jestli se může během prohlídky fotit. Mladík trochu překvapeně přikývl. Než stačil cokoli říct, namířila na něj objektiv. První úlovek. – konstatovala spokojeně v duchu. Věděla, že později se jí už taková příležitost nenaskytne.

Výprava spořádaně vpochodovala do paláce. Počkala, až si jí ostatní přestanou všímat a vyndala si mobil. Pro jistotu si nastavila tichý režim. Aspoň nikdo nebude moct říct, že při prohlídce rušila. Nechala se unášet davem turistů a čekala, až bude vhodná příležitost průvodce trochu pozlobit.

„Promiňte, ale kdy půjdeme do toho slibovaného sklepení?“ zeptala se, když vcházeli do dalšího sálu ve druhém patře. Mladík se trochu rozpačitě usmál. „Až za chvíli. Přece bychom během prohlídky nemohli pobíhat po celém hradě...“ vysvětloval klidně. Spokojeně s ním souhlasila. Byla si jistá,

že teď se jí bude věnovat, jakmile ji prohlídka přestane bavit.

Opět vyndala mobil a bavila se posíláním zpráv kamarádkám. „Prosím, nevstupujte za provazy!“ průvodce byl nanejvýš rozzlobený. Ani se neohlédla, na koho volá. Šla dál, jako by nic neslyšela. Vždyť na ni to určitě být nemohlo. Zakopla. Polohlasně zaklela. Spadla na ruce a kolena.

Bylo ticho. Co se to děje? Jak to, že se nikdo nezajímá, jestli se jí něco nestalo?

Do nosu ji udeřil štiplavý zápach. Vzhledla. Na stěně byla v držáku čadící louče. Že by další část prohlídky Mlchalovic? Nějaké zpestření? Nějak se jí to nezdálo. Nebyl tady nikdo další z té výpravy... No nic, asi budou o pár sálů dál. Za chvíli je dožene... Vydala se ke dveřím. Slyšela odtamtud nějaké hlasy.

Prudce je otevřela, ale neviděla nikoho ze své výpravy. U stolku proti sobě seděli dva muži v dobových kostýmech a hráli šachy. Nijak ji to nezaujalo. Buď jenom část prohlídky, nebo tady ochotníci nacvičují nějaké divadlo. Usoudila, že bude lepší, když se jim tam nebude plést.

Co nejtišeji chtěla vycouvat z místnosti, nedívala se však pod nohy a šlápla na uvolněné prkno. Muži se otočili po zvuku. Nejistě se na sebe podívali. „Kdo jsi?“ zeptal se jeden z nich přísně.

Obrátila oči v sloup. Už zase se bude muset představovat. Jak tohle nesnášela! „Přibyslava...“ řekla a pomyslela si, že tohle je opravdu jméno za trest.

Druhý přikývl. „Dcera našeho správce, pane.“ Vysvětloval uctivě, ale pak se na ni obrátil a vyštěkl: „Co to máš na sobě, ty čarodějnice?!“ Rozpačitě se usmála. Nechápala, co je tak špatného na džínách. „Dívka v nohavicích! Co si pomyslí lidé, až tě takhle uvidí?!“ muž divoce gestikuloval. Nad výtkou pokrčila rameny. Vždycky jí bylo jedno, co si o ní budou lidé myslet. Hlavně že byla spokojená sama se sebou. A že se na ní někomu něco nelíbilo? To byl jeho problém.

Muž, který celou dobu poslouchal, vstal tak prudce, že převrhl stoličku, na které seděl. Nijak se neobtěžoval ji zvednout. Zatleskal a křikl: „Stráže, odved'te tu bezbožnici!“

„Kdo tě sem zavřel?“ muž připoutaný ke kruhu ve zdi se k ní přiblížil, jak jen mu to dovoľoval provaz kolem zápěstí. Pokrčila rameny. Jí se tak určitě bude někdo představovat...

„No tak se neboj, já to nikomu neprozradím. Znelíbila ses urozenému pánovi? Nebo jsi mu něco vzala?“ zvědavě natahoval krk a očima jí visel na rtech, jen aby mu něco neuteklo.

Rozesmála se. „Prý jsem čarodějnice! To jenom proto, že nosím kalhoty.“ Muž chápavě přikývl. „Takže kejklířka.“ Oznamil věcně a pohybem hlavy jí dal najevo, aby ve vyprávění pokračovala. Zaprotestovala. Co to vůbec bylo za nápad dát ji uvěznit? Jestli to bylo nějaké ochotnické představení, tak by to spíš měli secvičovat spolu a ne s cizími lidmi! Anebo že by to byla součást prohlídky?! Věděla, že na některých místech to bylo jako turistická atrakce. Ale to by tam přece musel být i někdo z jejich výpravy! Teprve teď jí to napadlo. Co když se nějakým způsobem dostala do minulosti?! Hned to však zamítla. To se přece stává jenom v knížkách a ne v normálním životě... Nebo že by opravdu?

Muž v řetězech ji vytrhl z myšlenek. „Já jsem Mikuláš...“ řekl to tak nejistě, jako by se něčeho bál... Lehce přikývla. Kdo ví, jak dlouho v téhle kobce musel být? Pořád lepší nějaký Mikuláš, než aby tady byla sama a čekala, co se stane.

Představila se mu. Ne že by na jménu nějak záleželo, vždyť už se asi nikdy neuvidí, ale zdvořilost je zdvořilost. Vězeň najednou pookřál. „Říkala jsi Přibyslava?“ ujišťoval se skoro nevěřicně. Trochu rozpačitě přikývla. „Je na tom něco špatného?“ zeptala se rázněji, než měla původně v úmyslu.

Mikuláš sebou trhl, jako by se spálil. Důrazně vrtěl hlavou. „Ne, právě

naopak. V jedné věštbě stojí, že jednou přijde dívka Přibyslava, bude z budoucnosti a proto pro nás nepochopitelně oděná. Pak je jasné, že to musíš být ty.“ Zdvořile kývl hlavou a ukázal na řetězy, které ho poutaly ke zdi. „Jsem tady právě kvůli tomu, že jsem tušil, že nemůže dlouho trvat, než přijdeš ty a napraviš hříchy našeho pána, mezi námi – prostými poddanými – nazývaného Tvrdý. Sama už určitě víš proč.“

Beze slova přikývla. Nějak tomu nemohla uvěřit, že zrovna ona by měla napravovat omyly středověkých velmožů. Ale jak to tak vypadalo, muž o tom byl skálopevně přesvědčený a nemínil o svých názorech diskutovat. Byla si jistá, že kvůli tomu - pro ni - prastarému proroctví, byl ochotný trpět. Věc víry. Vzpomněla si na slova dějepisárky: „Víra byla pro středověkého člověka to nejdůležitější, co měl. Dávala mu alespoň nějakou jistotu v jinak nejistých dobách.“ Teď musela uznat, že na té příšerné definici bylo něco pravdivého.

„A co bych podle tebe měla udělat?“ přistoupila na tu podivnou hru, nebo co to vlastně bylo. Vězeň pokrčil rameny. Chvilí mlčel. „No, o tom věštba přesně nemluví...“ protahoval tajemně. Rychlým pohybem ruky ho přerušila. „Tak co teda říká?!“ zeptala se rozzlobeně. Vždyť vůbec nebylo tak samozřejmé, že by se opravdu jednalo o ni.

Muž se pokusil podrbat se za uchem, ale řetězy mu v tom zabránily. Zklamaně si povzdechl. „Hned na začátku se říká, že bude nařčena z čarodějnictví, takže je jasné, že se křivého obvinění budeš muset zbavit. A to co nejdřív. Dál se tam pak mluví o muži, který ti bude pomáhat a se kterým se setkáš právě v době svého věznění. Už víš, kdo to je, vid’?“ řekl s neskrývaným vítězstvím v hlase.

Přibyslava povytáhla obočí. Ani trochu se jí nelíbilo, jak se Mikuláš vyvyšoval. Možná věděl něco, co ona ne, ale teď tady byla hlavní právě ona. A považovala by za slušné, kdyby ji respektoval. Pak si však uvědomila, do jaké doby se dostala. Vlastně tady nikoho neznala. Pochopila, že mužovu vychloubačnost bude muset nějak vydržet...

„No ovšem, kdo jiný?“ zeptala se s neskrývanou ironií. Vězeň se zatvářil

hrdě. Alespoň tak, jak mu to dovolovalo jeho ponižující postavení. Přátelsky se usmál a vysvětloval: „Víš, moje matka byla vědma. Celý týden chodila do kostela, ale vždycky v neděli obětovala pohanským bůžkům. To právě ona mě určila jako tvého pomocníka...“ trochu zaraženě zmlkl.

Dveře do kobky se se zlověstným vrznutím otevřely. „Přibyslava!“ oznámil voják s mírně poupraveným přemyslovským erbem na plášti. Kývla na muže a opustila celu. Po té, co se dozvěděla, že má napravovat hříchy Přemysla Tvrdého, si byla jistá, že se jí nemůže nic stát. byl to prostě její osud.

Voják ji vedl po chodbách a schodištích. Stále nahoru, až do druhého patra paláce. Většina cesty se jí zdála povědomá, ale teprve po jaké době si uvědomila, odkud ji zná. Hrad se od dob toho tyrana dodnes příliš nezměnil. Jen na nádvoří přibyl malý stánek, ve kterém se kupovaly vstupenky a turistické suvenýry.

Vešli do obrovského sálu. Byla to snad jediná místnost, kterou si pamatovala z prohlídky. Jinak se jí všechny místnosti zdály stejné. Právě tady se průvodce ptala, kdy už půjdou do slibovaného sklepení.

V čele sálu stál dlouhý stůl, na kterém byl postavený kříž a vedle něj ležel meč. Nemohla si přesně vybavit, co o tom říkala učitelka při dějepisu, ale byla si jistá, že to nějak souvisí se středověkým právem. Za stolem sedělo několik kněží a velmožů. Poznala z nich akorát Přemysla a jeho bezejmenného společníka.

Voják ji neurvale srazil na kolena. Chtěla se proti tomu ohradit. Co to ponižující jednání mělo znamenat?! Kousla se do rtu. Ještě si svoje okolí zneprátelí dřív, než se dozví, o co jim vlastně jde. Z pod přivřených víček zkoumala obličej jednotlivých mužů u stolu. Všichni se tvářili povýšeně, pomstychtivě a neústupně. Proč ne? Vždyť taky byli přisedící soudu s tou čarodějnici!

„Přibyslavo, urozený pán Přemysl tě obvinil z čarodějnictví. Přizval si zkušené inkvizitory, aby mu pomohli s hledáním pravdy.“ Oznámil muž, který hrál s Přemyslem šachy. Loupla po něm nepřátelským pohledem.

Vůbec ji nenapadlo, jak by se mohla zachránit. A jak pomoci Mikulášovi? Rozhodla se počkat, až se to samo nějak vyvrbí.

Jeden z inkvizitorů se na ni přísně podíval a požadoval, aby mu odříkala Desatero. Něco takového by čarodějnici nikdy nevyšlo z úst. A byla to nejjednodušší zkouška, jakou znal. Žádné mučení a námaha. Všechny peníze zůstanou tribunálu a nemusejí se dělit s katem.

Přibyslava zvolna přikývla. Nebylo to tak dávno, co jim ho dějepisárka říkala jen tak pro zajímavost. Kdyby si vzpomněla alespoň na část! „Nebudeš uctívat jiného boha kromě mě... Žádnou věcí si mě nezobrazíš... Cti otce i matku svou... Nepokradeš... Nezabiješ... Nesesmilníš... Nevydáš křivého svědectví... Nevezmeš jméno boží nadarmo...“ Kněz ji přerušil mávnutím ruky na znamení, že už to stačilo. Oddychla si. Právě včas, na zbývající dvě si nemohla vzpomenout. „Inkviziční tribunál uznal, že jsi nevinná.“ Oznámil pevně.

Přibyslava vrhla zkoumavý pohled na majitele hradu. Tvářil se zlostně a polohlasně klel. Kněz pohoršeně zamlaskal. „Ale synu...!“ napomenul ho nepřátelsky. Pak Přibyslavě požehnal a oznámil jí, že může svobodně odejít.

Zdvořile se uklonila, ale přes všechny pohledy, které se jí pokoušely vykázat ze sálu, zůstala. Sebevědomě se inkvizitorovi podívala do očí. „V kobce se mnou byl muž, který tvrdil něco o proroctví své matky, která byla pohanská kněžka. I on byl obviněný z čarodějnictví. Ale to bych přece jako správná křesťanka musela poznat...“ začala důrazně.

Kněz ji přísně zarazil. „Nerouhej se! Jak může nevzdělaná dívka poznat, kdo je a kdo není ďáblův služebník?!“ „Ale...“ nemínila se tak snadno vzdát. Netrpělivě mávl rukou. „už jsem řekl!“ okřikl ji. Pokrčila rameny a nasadila ten nejnešťastnější výraz, jakého byla schopná. Možná, kdyby se jí podařilo i pár slz...

Ale inkvizitor i tak zareagoval přesně podle jejích představ. „Přiveďte ho...“ oznámil rezignovaně. Unaveně si povzdechl. Hlavu si položil na ruce složené na stole. Nic nešlo podle jeho plánů. Když oba rozsudky vynese

v jeden den, přijde o peníze a zase bude muset pokračovat jinam, kde si budou žádat jeho služby.

V předsáli se ozvaly kroky. Narovnal se a nasadil masku povýšené přísnosti. Voják před tribunu přivedl muže v okovech. Přibyslava se na něj povzbudivě usmála. Odpověděl jí přátelským mrknutím. Stejně jako ona si byl díky věštbě jistý, že ať to bude jakkoli nebezpečné, nemůže se mu nic stát.

Kněz se ani nesnažil nějak dávat najevo svoji autoritu a moc nad životem a smrtí obyčejného poddaného. Přestože se tvářil přísně, v jeho hlase zaznívala únava. Nezdržoval se zbytečnými frázemi o obvinění, kacírství, rouhání se Bohu... „Umíš Otčenáš?!“ vybafl na Mikuláše.

Ten se jen zbožně pokřižoval. „Otče náš, jenž jsi na nebesích...“ začal s veškerou úctou. Přibyslava ho přestala poslouchat. Věděla, že prvních pár veršů bude bohatě stačit. Raději využila čas a prohlížela si tváře velmožů. U koho by měla začít s napravováním Přemyslových hříchů? Došlo jí, že bez Mikuláše se neobejde. To on znal věštbu, kterou všichni ostatní považovali za blábol d'ábových služebníků.

Když v myšlenkách došla až sem, Mikuláš se uklonil a s úsměvem na rtech odcházel z potupného místa před soudem. Pohybem hlavy jí dal najevo, že by nebylo dobré se dál zdržovat v sále. Společně se vydali na nádvoří.

Mikuláš si zkoumavě prohlížel její oblečení. „Budu ti muset sehnat něco na sebe. V tomhle jsi moc nápadná.“ Oznamil nesmlouvavě. „Ale já...“ „Je to pro dobrou věc!“ skočil jí do řeči naléhavě. Nechala toho. Pochopila, že jakýkoli odpor je marný. A možná nakonec bude lepší, když se mezi středověkou populací ztratí.

Přemysl zuřil. Přecházel po své komnatě, z očí mu šlehaly blesky a v hlavě se mu rodil plán, jak Přibyslavu jednou provždy sprovodit ze světa. Slova věštby znal až příliš dobře. Právě proto ji obvinil z čarodějnictví. Kdo mohl

tušit, že dívka z budoucnosti bude znát Desatero?!

Ale co teď s ní? Spřátelila se s tím Mikulášem. Toho se měl zbavit už dávno... byl příliš chytrý. Kdo ví, co by jí ještě mohl poradit aby se před ním co nejlépe ukryla?

Musí něco vymyslet. Dřív, než bude pozdě. Netušil, o jakých jeho hříších se ve věštbě mluvilo. Vždyť nebyl o nic horší než jiní urození muži. A že přísně trestal poddané? Když k němu neměli dostatečnou úctu mohli si za to sami. Nedodržovali jeho nařízení... ne, on se nepotřeboval změnit. Byl spokojený sám se sebou, měl svůj cíl za kterým šel. Nic mu v tom nemohlo zabránit. Každé překážky se dokázal nějak zbavit.

Vycenil zuby v úsměvu. Ano, to je ono... Vyhlásí, že... Zarazil se. Co když zmizí na jiné panství?! Ne, to se nestane. Přibyslava má přece napravovat jeho hříchy. Ale i kdyby se na jiné panství dostali, před obviněním ze zrady krále neuniknou. Spravedlnost královských úřadů si je dřív nebo později najde. Tím si byl jistý.

Mikuláš jí podával prosté šaty, jaké nosily všechny služebné na Mlchalovicích. Doufala, že pak nebude nikomu nápadná. Nerada se loučila se svým módním oblečením. Do maličké taštičky, na opasku lněných nebarvených šatů, si rychle přendala mobil. Bez něj si připadala hrozně malá a zranitelná. Věděla sice, že se ve středověku nikomu nedovolá, ale zvyk byl zvyk.

„Jsi připravená?“ Mikulášův hlas ji vytrhl z myšlenek, jak se dostane zpět do své doby. Nejistě přikývla. Jak mohla být připravená, když nevěděla, co bude následovat?

Soucitně se na ni podíval. Celou věštbu znal nazpaměť, ale Přibyslavě ji dávkoval po částech. Naráz by to bylo moc kruté. „Když se Mlchalovice stavěly, neustále padala hlavní věž. Čarodějník tehdy hradnímu majiteli poradil, aby to základů nechal zazdít nevinnou pannu. Od té doby stavba

probíhala bez problémů, ale co se hrad dostal do rukou Přemysla, začaly se tu dít věci, za které může právě její duch. Místo toho, aby ji Přemysl nechal křesťansky pohřbít, od bab kořenářek si kupuje bylinky proti zlému povětrí.“

Chvíli si Přibyslavu měřil pohledem. Nebylo toho na ni moc? Zakázal si takhle ji litovat. Její čas tady ve středověku pomalu končí. Musí stihnout splnit svoje poslání. „Víš, co máš dělat?“ „Hlavní je ta nejvyšší?“ ujišťovala se, ale nečekala na odpověď a skoro okamžitě vyrazila. Mikuláš čekal na nádvoří. Slova věštby byla jasná – ve věži si musí poradit sama. Až teprve když najde místo, kde je ona dívka zadržena mohl jí poradit a pomoci.

Vstoupila do šera v dolní části věže. Věděla, že v mnoha hradech a domech je někdo zadržán, aby budově přinášel štěstí, ale nikdy si nepomyslela, že by se mohla stát součástí něčeho tak šíleného. Rozhlížela se, kde by našla nějakou pomůcku. Po točitém schodišti se vydala do sklepení. Místy bylo porostlé mechem a bylo nebezpečně kluzké. Přesto jí nezbývalo nic jiného, než stupeň po stupni scházet do neznáma.

Stála v malé, vydlážděné místnosti. Byla tu?! Zarazila se. Nějak moc si zvykla na dobový názor, že jakmile se setmí, je zbytečné cokoli taková tma, že neviděla ani vlastní ruku před obličejem. Jak teď má pátrat po někom zadržaném dělat, protože louče jsou drahé.

Jenomže tady bude tma pořád. Nikde tu nebylo ani sebemenší okénko. Co teď? – ptala se sama sebe. Až teď si toho všimla. Kde je Mikuláš?! Myslela si, že jde s ní, ale nebyl tu...

Ať uvažovala, jak uvažovala, nepřišla na nic, čím by si mohla posvítit. Mobil! Už ze zvyku si pro něj sáhla do kapsy kalhot. Jak to, že tam není?! Možná ve druhé? Tam nebyla ani kapsa. Co se to děje? Až po jaké době si uvědomila, že na sobě má středověké šaty a mobil si dala do maličké kapsy u opasku. Opatrně ho vylovila. Byl to její jediný pomocník...

Pečlivě svítila na zdi. Třeba by tu mohla najít něco, čeho by se v dalším pátrání mohla chytit. Ale nenašla vůbec nic. Ani náznak po nějaké oběti. Ne, tohle nebyla žádná krvavá obětina, po které by mohlo něco zbýt ještě v

dalších letech. Vždyť byla zazděná. Za několik dní umřela hlady...

Přibyslava si vzpomněla, jak jí rodiče říkali něco o prot'ukávání zdí, podle čehož pozná, kde je nějaká dutina. Byla to její poslední naděje. Chodila podél stěn a prsty proklepávala jednotlivé kameny. Nijak zvlášť ji to nebavilo. Všechny zněly stejně plně. Až... Nezdálo se jí to?! O kousek se vrátila. Ne, byla to pravda. Ale jak široký ten pás je? Zkusila několik sousedních kamenů, posvítla si na ně mobilem.

Třeba by šel některý uvolnit, aby zjistila, co je za ním. Co když zrovna našla onu nešťastnou dívku? Doufala, že tím svůj úkol konečně splnila. Zlehka zkoušela část po části zed' rozebrat. Až po jaké době jeden z kamenů opustil své místo. Na chvíličku tam posvítla. Dívala se na lidskou lebku, o které nepochybovala, že patří oné nešťastnici.

Otočila se a po schodech uháněla do přízemí věže. Několika skoky překonala nádvoří. „Mikuláši!!!“ Muž prudce vzhlédl. Tak rychle ji zpátky opravdu nečekal. „Našlas?“ zeptal se nedočkavě. Teď šlo o všechno. Nemohla popadnout dech. Přikývla.

Stmívalo se. Na nádvoří zastavil povoz a několik vesničanů neslo jednoduchá nosítka. Mikuláš je vedl do sklepa hlavní věže.

Zvedl se silný vítr. Přibyslavě se zatmělo před očima. Když se vzpamatovala, vycházela spolu s výpravou a svými rodiči na nádvoří Mlchalovic. Byl slunečný, prázdninový den v 21. století...

